

TOT HA CANVIAT

Tothom em pregunta el perquè. Aquests darrers dies el que més escolto al meu voltant és com la gent assegura que tu i jo teníem una relació estúpida, que tot anava bé i que no tenia raons per fer el que vaig fer. Fa poc ho compartíem tot, els amics, els caps de setmana, els gustos, la música... però ara... ara tot això em porta masses records. No sé què els hi has dit als nostres amics, però de sobte tots em tracten com una persona totalment diferent, com una estranya. Tampoc sé com ho vas fer, però ara la meva mare no para de parlar-me de tu, em diu que he comès un error i que ningú mai no m'estimarà com ho vas fer tu. Vas aconseguir caure-li millor a la meva mare en un any que jo en setze.

Ara tot és diferent. Tot ha canviat i tu ja no ets amb mi. Sento que em falta un tros de la meva vida i que mai més el podré recuperar. Tu m'ho donaves tot i des del moment en què et vaig conèixer vas fer-me veure que hi havia coses bones a la vida per les quals lluitar. Vas omplir de nou el meu pit d'oxigen amb els teus petons i les teves mans van tornar la calor al meu cor gelat, aquelles mans... les teves mans... les mans que de cop i volta em van arrabassar el poc que tenia. Van ser les teves mans les que em van arrossegar a l'espiral de dolor i violència de la qual ja no hi vaig poder sortir. Et vas convertir en una persona obsessiva i controladora, em vas tornar a fer creure que jo no valia per a res. Vas utilitzar la confiança que et vaig donar al principi per aprofitar-te de mi.

Me'n recordo de la primera vegada. Jo dormia i tu et vas sentir amb el dret de desbloquejar el meu mòbil i entrar al meu Instagram per veure la meva conversa amb un dels meus amics. Quan em vaig despertar vaig voler canviar la contrasenya perquè no respectaves la meva intimitat. En aquell moment era una discussió com qualsevol altra, tots dos cridàvem, tu m'insultaves i em feies sentir petita. Això ja havia passat abans, ja estava acostumada. Però llavors vaig sentir el teu primer cop. Immediatament es va fer el silenci i just després em vas demanar perdó i em vas abraçar. Vas dir que no sabies què havia passat, que estaves fora de si i em vas suplicar. Mai t'hi havia vist implorar d'aquella manera i et vaig creure. Vaig confiar que no es repetiria però no va ser així. Rere aquell va venir un altre, i un altre, i un altre. La violència va arribar a la intimitat i em coaccionaves per fer el que tu volies quan tu ho volies.

Des de fora tot estava bé. Els nostres amics envejaven la nostra relació adolescent que semblava que no acabaria mai. I perquè enganyar-nos, jo tampoc m'adonava de la toxicitat que ara sembla tan evident. Un dia simplement vaig decidir acabar. Encara ho penso i no sé què em va fer canviar d'idea. Potser va ser ella, potser vaig ser jo mateixa, potser m'ho van fer veure els blaus dels braços quan em mirava al mirall. No ho sé. L'única cosa que sé és que fins ara no m'he penedit de res i, tot i que encara et tinc por, mai m'havia sentit més lliure que el dia en què et vaig dir que ja no t'estimava.